

WENDY
HOLDENOVÁ

On se pro ni
vzdal trůnu,
ona se pro něj
vzdala všeho

WALLIS SIMPSONOVÁ
VĚVODKYNĚ

WALLIS SIMPSONOVÁ

VÉVODKYNĚ

WENDY HOLDENOVÁ

WALLIS SIMPSONOVÁ

VÉVODKYNĚ

PŘEKLAD

PAVLÍNA BUZKOVÁ

Název anglického originálu: The Duchess
Český název: Vévodkyně – Wallis Simpsonová
Autorka: Wendy Holdenová
Překlad: Pavlína Buzková

První vydání: 2021 by Welbeck Fiction Limited, part of Welbeck Publishing Group, London
Grafika obálky: kris3rdeye@icloud.com

Odpovědná redaktorka: Ivana Čejková
Jazyková redaktorka: Bohdana Hythová
Jazyková korektorka: Dana Wotřelová

© 2021 by Murgatroyd Limited
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2025

Morální právo Wendy Holdenové být považována za autorku tohoto díla bylo uplatněno v souladu se zákonem o autorských právech, průmyslových vzorech a patentech z roku 1988 (the Copyright, Designs & Patents Act 1988).

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakémkoliv podobě.
Tato kniha je vydána na základě licence HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA.

Všechny postavy a události v této publikaci, kromě těch, které jsou zjevně veřejně dostupné, jsou smyšlené a jakákoli podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zemřelými, je čistě náhodná.

HarperCollins je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA. Název ani známku nelze použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce: Public domain / Wikimedia Commons
Foto autorky: © Laurie Fletcher
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34a, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-8342-745-4 (EPUB)
ISBN: 978-83-8342-746-1 (MOBI)
ISBN: 978-83-8342-747-8 (PDF)

Věnováno Noj, Andrewovi a Isabelle

Prolog

Pohřeb vévody z Windsoru, červen 1972

Odletěl už před ní v rakvi z anglického dubu v letadle královského letectva. Nepřála si, aby byl na své poslední cestě sám, ale žal ji velice oslabil a její lékař trval na tom, aby zůstala v Paříži. O pár dní později pro ni přiletělo letadlo královny letky, aby ji přepravilo na pohřeb do Anglie.

A teď už tam skoro byli. Londýn se pod nimi rozprostíral plochý a šedivý. Táhle se na okamžik jasně zaleskla stužka Temže, o kousek dál je vidět Tower, Tower Bridge a katedrála svatého Pavla.

Wallis hleděla na svůj odraz ve skle kabinového okénka. Ještě nikdy dřív se necítila stará, protože on jí vždy dával pocit, že je mladá a krásná. Když teď však odešel, stala se z ní najednou žena daleko po sedmdesátce.

Kdysi hebkou bledou pleť měla pomačkanou a zaprášenou pudrem, za odvážnou rudou rtěnkou se skrývaly svraštělé rty. Vlasy, jež měla kdysi přirozeně lesklé a černé, si teď musela barvit a lakovat. Jen ty její temně modré oči zůstaly

stejně. Měla je silně namalované řasenkou a zračil se v nich šok a zoufalství.

Pořád ještě tomu nedokázala uvěřit; připadalo jí to jako sen, z něhož se už co nevidět musí probudit ve své ložnici v *Bois de Boulogne*. Nikdy to neuměl pořádně vyslovit a nemožně protahoval samohlásky.

Naproti ní se v koženém křesle nespokojeně zavrtěla její spoléčnice. „Královnina letka sice může být nejprestižnějším způsobem dopravy na celém světě, ale o jejích letadlech rozhodně nikdo nemůže tvrdit, že jsou bůhvíjak luxusní,“ pronesla unaveně.

Wallis se na Grace slabě usmála. Dobře věděla, že stará přítelkyně jen přehrává obvyklý part rozmazlené paničky, aby jí odvedla myšlenky od utrpení, které před ní leží. Jak vůbec dokáže přečkat jedinou minutu toho všeho? A přesto to tak musí být.

„Ta její fialková chodbička se ukázala jako dost užitečná,“ poznamenala Grace po chvilce. Narážela těmi slovy na neviditelný koberec roztažený po obloze, letovou hladinu a dráhu, která je vyhrazená jen a pouze pro královnino letectvo.

„Jmenuje se to fialový vzdušný koridor,“ opravila ji Wallis. „A ty to moc dobře víš.“

Grace byla během minulého manželství princeznou Radziwillovou; sestra Jacqueline Kennedyové Lee byla tou současnou. Grace mezitím získala titul baronky Dudleyové. S Wallis se znaly celé roky, a kromě smyslu pro suchý humor měly také stejně vytříbený vkus a podobné názory na britskou aristokracii i na její jednotlivé příslušníky. Obě byly cizinky, Grace pocházela z Dubrovníku, a ani jedna z nich neměla šlechtický původ.

„Lilibet jsem ale vážně vděčná. Zachovala se velice laskavě,“ pokračovala Wallis. „Přijela za námi na návštěvu a byla doopravdy moc milá.“

Po nekonečných desetiletích studené války, která mezi Windsory zuřila, přišel ten telefonát jako blesk z čistého nebe. Úředník ministerstva zahraničí jim nevzrušeně sdělil, že by si královna přála navštívit svého strýce v jeho pařížském domě. K setkání mělo dojít během její pětidenní státní návštěvy Francie.

Bylo jasné, že se Lilibet doslechla o rakovině, jíž bývalý král už delší dobu trpěl. Někdo se jí zřejmě zmínil, že po neúspěšném ozařování visí jeho život na vlásku. Chtěla se s ním rozloučit, ale pak se nečekaně ukázalo, že by zamýšlená státní návštěva mohla mít dalekosáhlé diplomatické následky. Podle britského velvyslance v Paříži šlo o hru s velice vysokými sázkami a byl rozhodně proti jejímu uskutečnění. Varoval, že pro anglo-francouzské vztahy by znamenalo katastrofu, kdyby k úmrtí bývalého monarchy došlo dříve, než ten současný – královna – opustí Anglii. Státní návštěva by v tom případě musela být zrušena, a to by pro prezidenta de Pompidoua představovalo velkou urážku.

Celá tahle fraška by za jiných okolností bývalého Eduarda VIII. velice pobavila, ale teď se k situaci postavil čelem. Jeho země ho zase jednou potřebuje. Náhle byl důležitý tak, jako za předchozích šestatřicet let ani jedinkrát, a během celé královské státní návštěvy se držel při životě čirou silou vůle.

Nutno podotknout, že Lilibet s jeho návštěvou nijak přehnaně nepospíchala; zářila a usmívala se na banketech ve Versailles a na britské ambasádě, měnila jednu korunku za druhou a pak si vyjela na jih do Provence a navštívila koňské

dostihi. Až poté se konečně jednoho slunečného odpoledne objevila v doprovodu princů Philipa a Charlese na *Rue du Champ d'Entraînement*.

I když byla Wallis své neteri velice vděčná, přece jen ji zarazil její ošklivý modrý klobouk a příšerné křiklavé neforemné šaty z pleteniny, na nichž převažovala stejná barva. V divokém vzoru naprosto zanikla jak Lilibetina diamantová brož, tak i tři řady dokonalých perel, které měla ovinuté kolem krku. Jak se vůbec může natolik přirozeně krásné ženě s nádhernou pletí podařit, aby vypadala tak lacině a tuctově?

Philip měl na sobě dlouhý plášť, v němž vypadal jako podrážděný ředitel banky, a Charles, jehož kravata s výrazným květinovým vzorem se neodpuštělně tloukla s pruhy na jeho košili, měl na tváři výraz, který nenechával nikoho na pochybách: bylo jasné, že se cítí trapně a nepříjemně. Ramena zahalená ve tvídovém saku měl svěšená, svěšené měl i rysy ve tváři; v jednom kuse působil unaveně a jaksi zklamaně.

Wallis k němu cítila opravdový soucit. Sama nejlépe věděla, jaké to je, když člověk musí být neustále v zahlcující přítomnosti Windsorových. Bylo zřetelně vidět, že Charles má z otce nelíbenou hrůzu a že se cítí jaksi povinován imitovat jeho manýry: nervním způsobem si popotahoval manžety, bez jakéhokoli důvodu náhle tu a tam tleskl, dokonce se při chůzi lehce nachyloval a držel jednu ruku za zády.

Když Lilibet vstoupila do vzdušné mramorové vstupní haly, pohlédla bez jediného slova na velký hedvábný praporec podvazkového řádu, který byl připevněn na bohatě zdobené balustrádě balkonu. Jestliže ji snad překvapilo, že se čaj bude podávat v salonu odstoupivšího krále přímo pod jeho portrétem v životní velikosti a v královském šatě a že na ni

z druhé strany místnosti bude shlížet z dalšího podobného v celé své vznešenosti i královna Mary, nedala to na sobě nijak znát.

S Philipem to ovšem bylo něco jiného. Ten se ležérně opřel o pohovku ve stylu Ludvíka XV. a s ironickým pobavením si prohlížel sbírku mopsíků z míšeňského porcelánu a pak i jejich živoucí a notně dýchavičné protějšky jménem Černý diamant a Ženšen.

„Je pravda, že jste měli jednoho, který se jmenoval Peter Townsend?“ uchechtl se.

„Ano,“ odpověděla Wallis klidně. „Ale pak jsme plukovníka odložili.“

„Ha! Stejně jako to udělala Margaret.“

Po svačině vzala Wallis Alžbětu II. do oranžového pokoje v prvním patře. Strýček David, jak ho podle rodinné tradice oslovovala, byl připoutaný nejrůznějšími hadičkami, svorkami a trubičkami k infuzi s roztokem, který jej udržoval při životě. Trval nicméně na tom, aby lékař skryl stojan s infuzí za závěsy a hadičky si nechal pečlivě zastrčit pod oblečení. Vlasy měl už úplně stříbrné a jeho unavená, ale stále pohledná tvář se při Lilibetině příchodu rozzářila. Udělal, co mohl, aby splnil povinnost: s mimořádnými obtížemi vstal z pojízdného křesla, uklonil se a políbil královskou návštěvnici na obě tváře. Stále si potrpěl na to, aby byl oblečený podle módy; měl na sobě perfektně střižené modré sako a kolem seschlého krku si uvázel hedvábný šátek.

Hovořili spolu přesně čtvrt hodiny.

Po královnině odchodu se však David zdál být rozmrzelý.

„Ach, Davide. Doufám, že ses jí zase neptal na moje tituly?“ zeptala se ho Wallis s láskou, ale trochu vyčerpaně.

Snad během té drahocenné a poslední příležitosti na rozhovor s panovnicí neplýtvat časem kvůli něčemu tak naprosto bezvýznamnému! Windsorovi jí nikdy nedovolí používat titul Její královská Výsost – a jí to bylo úplně jedno. Davidovi však ne a vášnivě celý život za toto právo bojoval.

Bylo vidět, jak ho přestálé úsilí vyčerpalo, a tak jen beze slova potřásl hlavou. Pak však přece jen tiše a chraptivě promluvil a ona z jeho slov nakonec pochopila, že se *monsieur* Thina, jeho lékaře, hluboce dotklo, že nebyl Jejím Veličenstvu představen.

„Do smrti mi to nezapomene.“

Wallis nad tím paradoxem jen potřásla hlavou. Nikdo si nebyl víc vědom významu koruny než David, a právě on byl celý život dychtivý její tíži a z jejího vlivu uniknout co nejdál.

Po královnině návštěvě žil ještě devět dní. Tu noc, kdy zemřel, přiletěli na strom před jeho oknem černí havrani, tradiční zvěstovatelé smrti. Přišli si pro něj. Když ji o dost později zavolala zdravotní sestra, viděla, že Černý diamant, fenka, která s ním vždycky spala v posteli, seskočila a natáhla se na kobereček vedle něj. I ten mopsík poznal, co se stalo.

Ve dvě hodiny a dvacet minut bývalý král Velké Británie, Irska a britských dominií za mořem, obránce víry a indický císař Eduard VIII. vydechl naposledy.

Bylo 28. května roku devatenáct set sedmdesát dva.

První kapitola

Líbánky v Paříži, 1928

Hotelový pokoj byl ponurý a divně páchl plísní a starobou. U stěny stála velká mosazná postel s matrací, která měla uprostřed hlubokou proláklinu, květinový vzor na tapetách byl vybledlý a mezi nevkusně zbarvenými květy byly tu a tam vidět rezavé skvrny.

Dvě vysoká okna měla výhled do úzké ulice; Wallis k jednomu z nich přistoupila. Na protějším parapetu stálo několik květináčů s uschlými květinami a na okně visely špinavé seprané závěsy.

Nečekala, že Paříž bude vypadat... takhle. Celou cestu lodí z Doveru si představovala, jak poprvé spatří Eiffelovu věž. Ale Wallis byla založením optimistka, a ještě snad nikdy nebyla naladěná optimističtěji než právě teď, když nastával čerstvý začátek. Její svatební den. Počátek nového života.

Zrcadlo na stěně vedle okna viselo v takovém úhlu, aby co nejlépe odráželo světlo na tváři toho, kdo se v něm shlížel. Důkladně a kriticky se v něm prohlédla. Už nebyla nejmladší, při posledních narozeninách oslavila třicet čtyři let, ale teď si pomyslela, že navzdory tomu vypadá stále ještě velice dobře. Působila vyrovnaně, elegantně, módně. A především plná naděje.

Její svatební šaty – petrklíčově žluté s blankytně modrou pelerínou – barevně výrazně kontrastovaly s lesklými černými vlasy, které měla uprostřed hlavy rozdělené rovnou pěšinkou a na uších umně spletené do dvou drdůlků. Z bledé tváře směle vystupovaly rty nalíčené zářivě rudou rtěnkou. Pokud se jí snad v temně modrých očích za jiskrou radostného očekávání lesklo cosi smutného, byla si jistá, že to dlouho v jejím výrazu nepřetrvá. Odteď bude v životě už všechno v pořádku.

Vzali se toho rána v Londýně; svatba se konala jen na úřadě, protože byli už oba rozvedení. Wallis však toho, že nemůže mít svatbu v kostele, vůbec nelitovala. Poprvé se v kostele vdávala a vzala si násilníka, hrubiána a hulváta, s nímž si toho hodně vytrpěla. Ernest se od něj snad ani nemohl víc lišit. Byl to jemný, vtipný, laskavý a čestný muž; bylo jí nad slunce jasnější, že ji v něm potkalo veliké štěstí.

V zrcadle za sebou zahlédla jakýsi pohyb a uviděla drobného pihovatého poslíčka, který jim nahoru vynesl zavazadla. Zevloval ve dveřích a prsty se špinavými nehty se škrábal rozpačitě za uchem.

„Erneste,“ pobídla s úsměvem svého muže. „Myslím, že čeká na spropitné.“

Její nový manžel si prohledal kapsy pláště i kalhot a vložil mu do dlaně jednu drobnou minci. Hoch se na ni téměř nevěřicně zadíval, povytáhl nesouhlasně obočí, ale po další chvilce lelkování zmizel.

Wallis si položila kufr na postel a s hlasitým cvaknutím mosazných zámků jej otevřela. V tom pochmurném prostředí ji pohled na šaty, které si pořídila speciálně na líbáanky, povzbudil a posílil její optimismus. Všechny je koupila doslova

za hubičku a sama si je upravila. S jehlou a nití jí to šlo skvěle; kdysi dokonce přemýšlela o kariéře módní návrhářky. Představa, že by se dokázala uživit sama a být finančně nezávislou ženou, ji velice přitahovala, zejména hned po rozvodu.

Kvůli silně narušenému sebevědomí a nedostatku praktických dovedností pro ni ale bylo uskutečnění tohoto rozhodnutí mnohem složitější a obtížnější, než původně předpokládala. A jakmile poznala Ernesta, přestala se o to být jen snažit. Byl pro ni přístavem v bouři, vlastně doslova, protože jeho rodina vlastnila loďařskou firmu. Když jí oznámil, že se z Ameriky stěhuje do londýnské kanceláře, a požádal ji, aby se za něj provdala a odjela s ním, chopila se bez zaváhání svojí šance na nový začátek.

Protřepala šaty a přemýšlela nad velkými pařížskými módními domy. Toužila je navštívit, i když neexistovala šance, že by si v nich mohla něco koupit. Peněz bylo velice pomálu, proto se ubytovali v takovém omšelém hotelovém pokoji. A proto také měla ve snubním prstenu zasazený diamant tak malý, že pro něj bylo těžké zachytit a odrážet odlesky slunečních paprsků.

Rodinná firma měla potíže, ačkoli Ernest byl odhodlán tuto situaci zvrátit. A pak tu byly alimony, které musel platit své první ženě a malé dceři. Myslel si, že jí jeho minulost bude překážet, ale v tom se mýlil. Právě naopak, byla moc ráda, že Ernest už má dítě. Wallis bylo přes třicet a možnost stát se matkou byla stále vzdálenější; vzhledem ke svému nešťastnému dětství po roli matky ale stejně netoužila. Se svojí nevlastní dcerou velice soucítila, bylo jí líto, že měla dětství tolik narušené rozvodem rodičů. Umínila si, že až k nim Audrey přijede do Londýna na návštěvu, vymyslí pro

ni nějaký pěkný a zábavný program. Byla si jistá, že se z nich určitě brzy stanou dobré přítelkyně.

Ucítila za sebou Ernestovu uklidňující přítomnost. Přistoupil k ní zezadu a něžně ji objal. Položila mu hlavu na hrudník a na pár okamžiků si dovolila opřít se o jeho vysokou a pevnou postavu a prožít si ten vzácný a málokdy zakoušený pocit naprostého bezpečí i toho, že je milovaná a chráněná.

„Teď to nedělej,“ zamumlal jí tiše do ucha. Tím narážel na otevřený kufr a na vybalování, do něhož se pustila.

„Musím to udělat. Všechno se mi pomačká.“ Laciné látky se vždycky musely co nejdřív vyvěsit, jinak šaty z nich ušité vypadaly strašně.

Přitáhl si ji k sobě blíž a na krku ji zašimral jeho knírek. „Komu záleží na tom, jestli budeš mít pomačkané šaty? Klidně je zmuchlám ještě trochu víc!“

Její reakce na jeho slova byla prudká a nečekaná, se silou přílivové vlny ji zachvátila panika. V hlavě se jí rozezněly varovné zvony, srdce jí vyskočilo až do krku a prudce se rozbušilo. Téměř ji přemohlo nutkání vykroutit se mu a utéct, ale nakonec se dokázala ovládnout. Dechu však poručit nemohla: dýchala roztřeseně a přerývaně.

Ernest si toho ale stejně vůbec nevšiml. Zajatý ve své touze ji hladil a objímal, tiskl se jí k zádům. Slyšela, že vzrušeně dýchá, a i skrze jeho plášť a sako cítila důkaz jeho touhy.

„Wallis, miláčku,“ vydechl jí do ucha. „Už tak dlouho tě chci.“

Hladil ji po ěnadru a celé její tělo tiše křičelo na protest. Pak jí začaly cvakat zuby a ona je rychle pevně stiskla k sobě, aby to nezaslechl. Lehce do ní strčil a povalil ji na postel.

Celá zkameněla, ruce měla položené podél těla a tvář za-bořenou do přehozu na posteli, v nose ji štípal jeho kysele zatuchlý zápach. Obrnila se, jako by čekala úder nebo jiné násilí. Cítila jeden nával horka za druhým a vnímala, jak se jí nevolností stahuje žaludek. Nemohla dýchat, a tak otočila hlavu na stranu a přerývaně se nadechla.

Zdálo se, že to pochopil jako pobídku; možná si myslel, že vzrušeně zasténala, že chce víc. Rukou ji teď hladil po celé délce stehna a vyhrnoval jí šaty vzhůru; už cítila jeho prsty na lemu punčoch. Byla si stoprocentně jistá, že se pozvrací, a tak si pevně přitiskla pěst na ústa a kousla se do kotníků. Jestli ty prsty budou stoupat ještě výš, jestli se jí dotknou tam...

Ach, Bože, ne. Prosím, ne.

Poslední myšlenku zřejmě musela bezděky pronést nahlas, protože odtáhl ruku a přestal se jí dotýkat. Pak za hlavou uslyšela nemelodické zaskřípění drátěnky a uvědomila si, že se posadil a opřel se o čelo postele. „Wallis, co se děje?“

Zvedla hlavu. Seděl vedle jejího kufru a pořád ještě měl na sobě plášť. A ve tváři, která jí vždycky tak trochu připomínala baseta, se mu zračil výraz naprostého zmatku a nepochopení.

Nemohla se tomu divit. Během jejich krátkého namlouvání se dostali nejdál k polibkům a letmým dotekům. Ernest byl ztělesněním džentlmena a choval se k ní vždycky jemně, ohleduplně a s úctou. Bylo však jasné, že o svatební noci doufá v něco víc. Navíc věděl, že je rozvedená, takže by logicky měla mít spoustu zkušeností. A to, že Ernest nemá nejmenší ponětí, jaké ty zkušenosti jsou, docela jistě není jeho vina.

Snad mu to měla povědět, ale... co mu vlastně měla říct? Že byla devět let provdaná za někoho, kdo ji bil a zneužíval,

kdo se pravidelně opíjel a pak ji znásilňoval, nebo ji dokonce nutil, aby se dívala, jak má sex s jinými ženami?

Jak něco takového mohla vůbec vyslovit? Ernest by byl zděšený a znechucený; v jeho očích by dozajista ztratila hodně úcty. Vždyť i sama na sebe kvůli tomu pohlížela s odporem.

Odsunula prvního manžela daleko do hlubin nevědomí, do kolonky označené *minulost*, a dělala, co mohla, aby na něj zapomněla, aby život s ním úplně vytěsnila ze své mysli.

A fungovalo to, nebo to tak aspoň vypadalo.

Když se po rozvodu dala dohromady a začala se opět dívat do budoucnosti, působil čas, který strávila jako manželka Earla Winfielda Spencera jako pouhý zlý sen. Byla přesvědčená, že může zapomenout a začít nový život s novým mužem. Možnost, že Win mohl zcela zničit její schopnost prožívat fyzickou intimitu a slast z ní plynoucí, že jí mohl znemožnit dokonce se na provozování intimního aktu být jen pasivně podílet, to ji vůbec nenapadlo. Až dodneška, do této chvíle. Až do její svatební noci.

Svěsila hlavu. Co může říct? Že je poškozené zboží ve všech smyslech toho slova? A věřil by jí vůbec Ernest něco takového? Mohl by si myslet, že o tom věděla a že ho vlákala do pastí. Panika ji pozvolna opouštěla a zanechala za sebou pocit naprosté bezmoci. Ani v nejmenším netušila, co má dělat.

Cítila, že na ni hledí a snažila se odhadnout jeho výraz. Je obviňující? Zlostný? Výsměšný? Nemohla by se mu divit ani v jednom případě. Ale když konečně sebrala veškerou odvalu a po očku na něj pohlédla, viděla, že jeho basetí oči překypují něhou.

„Jsme svoji, Wallis,“ pronesl Ernest tiše. „A já tě miluju. Mluv se mnou.“

Wallis na něj chvíli hleděla, pak se zadívala na své třesoucí se ruce, na snubní prsten s drobným kamínkem, nadechla se a začala.

Druhá kapitola

Earl Winfield Spencer nebo prostě *Win* jí vtrhl do života v roce 1916. Nedlouho předtím zemřela Wallis babička a poté, co uplynula vhodná doba, její matka usoudila, že by si zase zasloužila nějakou zábavu. A tak ji poslala na Floridu ke své sestřenici Corinne, která byla provdaná za velitele tamější letecké základny.

A tak se Wallis bavila: ještě nikdy v životě neviděla letadlo, a už vůbec ne pilota tak pohledného a přitažlivého, jako byl mladý poručík s tenkým knírkem a světáckými způsoby, který přišel na návštěvu. Došlo k tomu hned první den, kdy tam přijela, a od té doby se vídali denně. A když ji pak rychlostí blesku *Win* požádal o ruku, souhlasila. Bylo jí devatenáct let.

„Matka ho úplně zbožňovala,“ vyprávěla Wallis zničeně Ernestovi. „Už to mě mohlo a mělo varovat, protože měla odjakživa na muže beznadějně příšerný vkus. Poté, co můj otec zemřel, se provdala ještě dvakrát, a pokaždé si vybrala ještě někoho horšího.“

„Mě Alice ráda nemá, to je jisté.“ Ernest si povzdychl a pokrčil širokými rameny.

Byla pravda, že Alice obdivovala *Winův* šarm a odvalu. Nový zeť podle ní tohoto šviháckého ideálu ani zdaleka nedosahoval.

„Ta buřinka! A ten knírek! Vypadá jako americký herec, který hraje Angličana!“

„Mami, ale on *je* Angličan. Nebo aspoň napůl.“

Anglický původ měl Ernest ze strany otcovy rodiny a velice silně ho ovlivňoval. Ačkoli vyrůstal v Americe a vystudoval na Harvardu, válku prožil u elitního britského regimentu Coldstream Guards jako důstojník. Choval vášnivý zájem o britskou historii a během té doby, kdy spolu teprve chodili, vodil Wallis v New Yorku do všemožných uměleckých galerií, ukazoval jí portréty anglických panovníků a vyprávěl jí o dnech jejich vlády.

„Už přestaň!“ snažila se ho Wallis se smíchem konečně umlčet. „Já jsem Američanka. A *republikánka*, na to nezapomeň. Kdybychom o tuhle královskou veteš stáli, nezbavovali bychom se jí.“

Ale zdaleka nejhorším Ernestovým zločinem, přinejmenším v Aliciiných očích, byla jeho neschopnost rozumět a smát se jejím žertům. Považovala se za osobu s velkým smyslem pro humor, a když se s ním setkala poprvé, hned mu povyprávěla jednu ze svých nejoblíbenějších humorných historek; o tom, jak spadla ze schodů v obchodě *Všechno za dolar*. Přiběhl k ní tehdy prodavač a staral se, jestli se jí něco nestalo a jestli jí může nějak pomoci.

„A co byste řekl, že jsem mu odpověděla?“ smála se Alice, zatímco Ernest rozpačitě svíral v rukou klobouk tak silně, až byl téměř nenávratně pošramocený.

„Netuším, paní Warfieldová,“ odpověděl po několika vteřinách trapného ticha. „Co jste mu odpověděla?“

Alice se pyšně podívala na svou dceru, která stála vedle ní s lehce zahanbeným výrazem ve tváři. „No jen mu to řekni,

Wallis! Řekni mu, co jsem odpověděla, když jsem spadla v tom obchodě *Všechno za dolar!*“

Wallis se nešťastně obrátila ke svému snoubenci. „Matka ho požádala, aby ji zavedl do oddělní, kde prodávají za dolar rakve,“ objasnila mu bez úsměvu.

Alice propukla v hlasitý hysterický smích, zatímco Ernest ani nehnul brvou. Jejich vztah se z toho už nikdy nevzpamatoval.

Wallis si byla vědoma, že Ernest považuje její matku za osobu dosti vzdálenou realitě, a to bylo ještě vyjádřeno velice laskavě. Nemohla s tímto pohledem nesouhlasit; vztah s matkou byl další z těch mnoha věcí, od nichž velmi ráda uprchla do Anglie. Pak se vrátila k tématu svého prvního manželství.

Brali se s Winem v Baltimoru. Ona měla na sobě šaty z křehké krajkové látky po babičce a bílý sametový přehoz přes ramena, její družičky měly na hlavách roztomilé stejné kloboučky. Byla zamilovaná až po uši – nebo si to aspoň myslela.

A potom, když spolu měli začít trávit svatební noc, vytáhl Win ze svého kufru velkou láhev ginu. Tím ji představil třetího v jejich manželství. A možná toho nejdůležitějšího.

„Když začala válka, jeho pití se velice zhoršilo,“ pokračovala Wallis. „Win se zoufale toužil účastnit bojů, ale nějak k tomu nikdy nedošlo.“ Znovu se odmlčela.

„Pokračuj,“ vybídl ji Ernest.

„Jednoho dne se zase napil hodně přes míru a pak mě zatáhl do koupelny. Tam mě... napadl. Potom bez jediného slova odešel a cestou ven za sebou zamkl dveře. Ležela jsem tam celý den...“

Zarazila se. Slunce se začínalo klonit k západu a na vybledlé tapety dopadaly sytě oranžově zbarvené paprsky. Vzpomínala, jak ležela na studených kachličkách, v ústech cítila kovovou chuť krve a v hlavě měla děs a zmatek. Tenký pruh světla, který tam k ní dopadal skrze malé okénko vysoko u stropu, se pomalu posouval po stěně, jak ubíhala hodina za hodinou. Okénko vedlo do ulice a ona jasně slyšela, že kolem chodí lidé, smějí se a povídají si, ale volat o pomoc nepřipadalo v úvahu.

„Proč?“ zeptal se Ernest.

Posadila se na okraj postele a objala se oběma rukama kolem pasu, jako by se chtěla chránit před něčím neviditelným. Pak zvedla ruku a přitiskla si dlaň na oči.

„Já nevím,“ odpověděla ztrápeně. „Měla jsem to udělat, ale... Bydleli jsme v malé čtvrti. Všichni jsme se tam navzájem znali a Win byl mezi lidmi oblíbený. Něco takového by je docela jistě šokovalo. A já... Možná jsem se bála, že mi to nebudou věřit. Nebo možná...“

„Možná co?“

„Možná jsem si myslela, že je to celé moje vina. Možná jsem se styděla.“

Ernest zasténal. „Ach, Wallis.“

Spustila dlaň a podívala se na něj. Jeho něžné psí oči se leskly slzami, ale byl v nich i vztek.

Povzdechla si a pokračovala. „Pak se Win konečně vrátil domů. O hodně později. Slyšela jsem, jak odemyká dveře koupelny...“

Zavřela oči, když si vzpomněla, jak se tam v hrůze krčila u vany a čekala další bití. Ty obrazy měla vpálené do paměti; nedokázala je vymýtit.

„On ale vůbec nevešel dovnitř. Jen otevřel dveře a šel do postele. Ležela jsem tam ještě několik hodin, zbytek noci jsem strávila na pohovce v obýváku a hned další den jsem odešla.“

„Požádala jsi o rozvod?“ Ernest vraštil obočí a Wallis bylo jasné, že v duchu počítá.

„Žili jsme odděleně. Vrátila jsem se k matce a bydlela jsem u ní. Ona nechtěla, abych se rozvedla. Protože *Warfieldové a Montaguové takové věci nedělají*.“

I když Wallis prožila dětství v chudobě, vždycky jí bylo připomínáno, že pochází z nejváženějších baltimorských rodů. Někdy jí připadalo, jako by byla moderní americkou verzí Tess z d'Urbervillů.

„Samozřejmě, že ne.“ Ernest se mrazivě pousmál. O tomhle vznešeném rodinném původu toho slyšel tolik, až ho brněly uši – kromě vyhlášeného smyslu pro humor šlo o další Aliciino oblíbené téma.

„Pak Win odešel k americkému letectvu a odjel na Dálný východ. Pořád mi psal a postupně mě přesvědčil, že bychom mohli v Šanghaji začít znovu.“

Další nový začátek. Kolik nových začátků zažila?

V místnosti se začalo snášet šero. Přes ulici v okně se rozsvítila červená žárovka. Její záře jí připomněla jiný pokoj, tmavý a zatuchlý, pokoj s červenou papírovou lucernou. Ženu ve špinavém županu a s očima, z nichž čísel chlad a cynismus. Podlahu pokrytou špinavými rohožemi. Zválenou postel.

„Tak proto jsi byla v Číně,“ poznamenal Ernest zamyšleně. „Vzpomínám si, že ses mi o tom zmínila na jedné z našich prvních schůzek. Ale vlastně jsi mi nikdy neřekla, co jsi tam dělala.“

Seznámili se spolu předminulou zimu v New Yorku. Ernest byl přítelem Mary Raffrayové, staré kamarádky ještě ze školy. Mary byla vždycky rozená dohazovačka, takže je okamžitě chtěla dát dohromady, ale Wallis vůbec neměla zájem. Po té hrůze, kterou prožila s Winem, pro ni manželství s kýmkoli vůbec nepřicházelo v úvahu. A kromě toho Ernest Simpson nebyl její typ. Byl příjemný, ale trochu těžkopádný. A psal příšerné básničky. První dostala hned po tom prvním společném večírku.

*Skoro nikdo o mně neví,
že jsem na poker dost levý.
Určitě by bylo skvělé
hrát jak Wallis. To je celé.*

„Ty jeho básně jsou hrozné,“ postěžovala si Wallis kamarádce Mary.

„Myslím, že je to záměr. Mají takové být. Podle mě se snaží, aby tě jimi pobavil.“

„Nechci, aby mě bavil.“

Ale Ernest vytrval. A Mary se taky pořád snažila, dokonce mu pro jeho básně horlivě dodávala témata. „Jen si to představ! Wallis byla jednou ve vlaku, který přepadli bandité!“

„Bandité?“ vydechl Ernest a obočí mu vyletělo až kamsi do půlky čela.

Wallis se zamračila. „To se stalo, když jsem žila v Číně,“ procedila mezi zuby. „Nebylo to nic strašného.“

Další den ráno se objevila báseň.

*Kdybych potkal banditu,
Chtěl bych mítí Wallis, tu*

dívku, co ho zažene.

Já se ztratím! Ne, že ne!

„Ano, nic jsem ti o tom neřekla,“ poznamenala teď. „Ale dělala jsem tam právě tohle: snažila jsem se vší silou zachránit naše manželství. Nejdřív to vypadalo celkem dobře, měla jsem pocit, že se Win změnil, ale brzy to začalo celé znovu dokola. Pití, násilí, a ještě mnohem horší věci...“

Zarazila se, zahleděla se na podlahu a nedokázala pokračovat.

„Horší?“ opakoval Ernest zaraženě.

Prosebně se na něj zadívala, ale i jí samotné bylo jasné, že je nutné, aby se o tom všem dozvěděl. Vždyť šlo právě o to, že společně strávený čas v Šanghaji, ve městě, které bylo notoricky proslulé jako místo, kde kvete obchod se sexem, poskytl Winovi nekonečné příležitosti rozvinout jeho již existující neřesti, inspirovat se a získat mnoho dalších. Někdy ji nutil, aby šla s ním. Tehdy se choulila v rohu tváří ke stěně a naslouchala jeho pokračujícímu úpadku.

„O banditech toho tedy víš hodně,“ poznamenal Ernest, když skončila. „Neměl jsem ani ponětí, jakou pravdu jsem napsal,“ dodal pomalu.

Pak ani jeden z nich nemluvil. Seděli spolu v tichu, stíny se pomalu prohlubovaly, až nastala v pokoji tma, narušená jen matným červeným světlem z protější strany ulice. Hleděla na něj a přemýšlela, jestli je tam doopravdy bordel a jestli je v něm nějaký Win, na kterého nějaká Wallis čeká doma. Také se zamýšlela nad tím, co si teď asi Ernest myslí o tom, co mu pověděla. To, že jí projevil soucit, byla velká úleva, ale ještě víc se jí ulevilo díky tomu, že konečně všechno vyšlo na světlo.

„Je mi to moc líto,“ pronesla nakonec. „Zasloužil by sis něco lepšího.“

„Stejně jako ty,“ odpověděl a v hlase mu znělo hluboké přesvědčení.

„Myslím,“ dodala váhavě, „že prostě potřebuju jen trochu času...“

Místo odpovědi se postavil a protáhl se. Pořád ještě měl na sobě plášť; i ona byla oblečená. S trpkostí si pomyslela, že se svatební nocí opravdu ještě příliš nepokročili.

Pak se na ni Ernest usmál. „Pojďme se někam navečeřet.“

Třetí kapitola

Vzhledem k tomu, že jejich hotel byl jen kousek od Tuilerií, dostat se z pochmurné adresy do krásné *Rue Rivoli* byla záležitost doslova několika kroků. Procházeli podloubími pod rozsvícenými lucernami, kousek přes ulici se tyčil majestátní Louvre, a ještě o kus dál na západ se proti nebi rýsovala Eiffelova věž. Ten pohled jí konečně zvedl náladu, tohle byla ta Paříž, kterou očekávala a na kterou se těšila.

„Za rohem jsem našel restauraci, kterou proslavilo *pot au feu*,“ nadhodil Ernest, který usilovně pročítal všechny možné průvodce.

„A co je to *potofé*?“

„Známé francouzské venkovské jídlo.“

Wallis se usmála, jako by to pro ni byla nádherná a lákavá vyhlídka. V Ernestově případě to tak zjevně bylo, ale ona by si daleko raději v Paříži pochutnávala spíš na ústřicích a vychlazeném Chablis. Neměli však peněz na rozhazování, takže bylo jasné, že musí vzít zavděk tím, co si mohou dovolit zaplatit.

Přicházeli k nádhernému vchodu do hotelu, po jehož stranách stáli dveřníci v nažehlených livrejích a s bílými parukami na hlavách. Wallis zpomalila a nahlédla otáčivými dveřmi do interiéru, který za naleštěnými skleněnými tabulemi působil majestátně a luxusně. Viděla zdobené sloupy, bohaté

zlacení, blyštivá zrcadla, stříbrné tepané svícny. A pocítila melancholickou touhu.

Vzápětí zabrzdil u chodníku nablýskaný vůz s rozsvícenými reflektory a jeden z dveřníků se k němu okamžitě úslužně vrhl a otevřel dvířka. Z nich vystoupila atraktivní žena v lesklých stříbřitých šatech, která si ledabyly přehodila přes bělostné rameno kožešinové boa. Za ní se objevil muž v bezchybném obleku s černým motýlkem a společně zapluli dovnitř, přičemž po sobě ve vzduchu zanechali výraznou luxusní vůni.

Wallis si povzdechla a pokračovala v chůzi, ale Ernest ji vzal za loket a zastavil ji. „Co kdybychom si tam zašli na nějaký drink?“

Poskočilo jí srdce a s nadějí se na něj podívala. „A můžeme si to dovolit?“

„Ne,“ zasmál se Ernest, „ale pro jednu se tolik nestane. Tohle jsou přece naše líbánky, ne? Pojď.“

S radostným úsměvem ho rychle poslechla, aby si to ještě na poslední chvíli náhodou nerozmyslel. Klapání podpatků na černobílé lesklé mramorové podlaze zněl jejím uším jako andělská hudba. Rozhlédla se po úžasné jídelně, zadívala se k zrcadlovému baru na opačné straně a na pianistu, který v rohu hrál jazzové melodie. Lidé u ostatních stolů působili šťastně, sebevědomě a bezstarostně a vyzařovalo z nich bohatství. V sále se vznášel šum zaujatého hovoru, cinkání sklenic a porcelánu; tu a tam se od některého stolu ozval tlumený smích. Už jen to, že tu seděla, z ní v jejích očích dělalo výjimečnou a krásnou ženu. Vždyť i domácky a celkem obyčejně vyhlížející Ernest získal nový lesk. V mihotavém plamenu svíčky, která stála na jejich stole, se mu tmavé vlnité vlasy intenzivně leskly a jeho oči získaly hloubku a tajemný výraz.

Po naleštěné podlaze k nim přišuměl číšník se stříbrným tácem, na němž stály dvě orosené vysoké sklenky. Když před Wallis postavil šampaňský koktejl, pomyslela si, že už jenom na pohled je to přímo umělecké dílo: z kostky cukru na dně stoupalo několik chvějivých řetízků bublinek, které se obtáčely kolem rudé třešně a zachycovaly se na zlaté spirálce citrónové kůry. Nadechla se bohaté a vzrušující vůně vína a silnějšího alkoholu a rozhodla se, že bude upíjet pomaličku, aby jí ta mimořádná chvíle vydržela co nejdéle.

Číšník opatrně vykládal z tácu na stůl drobné lesklé misy s olivami, cibulkami a ořechy, a nakonec i stříbrný držák s malými lněnými ubrousky složenými do trojúhelníků. Nakonec přišly na řadu porcelánové dezertní talířky se stříbrnými okraji.

Wallis zářily oči. Nesmírně se jí líbil ten obřad obětovaný na oltář luxusu, krása jednotlivých předmětů, ten hédonismus, který z celé té situace přímo čísel – jako by sama tato chvíle dokázala všechno v jejím životě nějakým tajuplným způsobem vylepšit. A po tom, jak mizerně dnešní večer začal, šlo doslova o nový začátek.

„Ty si užíváš,“ poznamenal Ernest pobaveně.

Wallis si blaženě usrkla, vychutnala si na jazyku perlení ušlechtilé tekutiny a přikývla. „Místa, jako je tohle, miluju.“

Zvedl husté obočí. „Tak to se odvažuji hádat, že bys chtěla být bohatá.“

„Ach ne, Erneste!“ Vztáhla bledou ruku a položila ji na stole na jeho. Malý diamant se ve světle svíčky prudce zableskl. „Nemohla bych od života žádat nic víc než tebe.“

Myslela to zcela upřímně, ale i v tom, co řekl, byl kus pravdy. Skutečně by byla ráda bohatá. Během života pozorovala

bohaté lidi a utvořila si názor, že i když peníze občas mohou určité lidi přivádět k zoufalství, obecně vzato dokážou život spíš usnadnit. Bylo jí však jasné, že některé věci se nedají koupit ani za všechny peníze světa, a laskavý, podpůrný a chápající manžel je rozhodně jednou z nich.

„Provádala jsem se za toho nejlepšího muže na světě,“ dodala s přesvědčením.

„A já mám zase tu nejlepší ženu.“ Ernest se naklonil a pozvedl sklenici. „Tak na nás!“

Hovořili spolu o budoucnosti, o tom, jak bude vypadat jejich společný život v Londýně, až se tam zase vrátí. Ernestova sestra už pro ně našla dům, do nějž se mohou nastěhovat, ale ani jeden z nich ho ještě neviděli.

„Stojí prý na velice dobré adrese, jak mě Maud informovala,“ řekl Ernest. „A je k němu k dispozici i personál. Kuchařka a jedna služebná.“

Wallis nakrčila obočí. „Vařit můžu sama,“ nadhodila.

Vaření ji bavilo a vařila dobře. Osvědčená kuchařská kniha Fannie Farmerové byla jedinou věcí z prvního manželství, kterou si ponechala.

„Vařím ráda, a ještě bychom na tom mohli ušetřit hodně peněz z domácího rozpočtu.“

„To je skvělý nápad,“ přikývl Ernest. „Mohla bys vařit, když budu pořádát obchodní večeře. Bude jich spousta, protože musím posílit a rozšířit své kontakty a postavit tu starou firmu na nohy.“

Wallis tyhle výhledy a plány do budoucna poslouchala velice ráda. Znamenaly pro ni jistotu, že bude nejen manželka, ale bude svému muži také pomáhat v práci. A protože nebudou žádné děti, na něž by bylo potřeba dohlížet, pokud

samozřejmě Audrey nepřijede na návštěvu, bude se stejně muset něčím zabavit.

„Také to bude dobrá příležitost potkat se s lidmi,“ dodala Wallis. „Sprátelit se.“

„Ano,“ přikývl Ernest a nabodl si na vidličku olivu. „S tím ti Maud určitě pomůže. Má skvělé známosti.“

„Opravdu?“ Wallis toho o Ernestově sestře věděla jen velmi málo. V podstatě jen to, že je starší než on.

„V rodině jejího manžela je dokonce nějaký baronet. To v titulech Velké Británie znamená...“

Malý diamant na Wallisině prstě se opět zablýskl, když se smíchem zvedla dlaň. „S tím na mě nechod! Šlechtické tituly mě nezajímají ani v nejmenším. Mám ráda moderní lidi a moderní svět!“

Ernest se na ni dobromyslně usmál. „Moderních lidí zná Maud taky hodně. Pohybuje se v těch nejlepších kruzích. Její manžel je velice bohatý.“

Wallis se zatvářila zaujatě. „Vážně? Jak to?“

Ernest si vložil do úst ořech. „Zbohatl na výrobě a distribuci irského plátna.“

Wallis se podívala na ubrousky. Tohle byla tedy zpráva, která ji skutečně zajímala! Představovala si Maud jako štíhlou brunetku, ženskou verzi jejího bratra, vysokou, sofistikovanou a oblečenou jako ta žena ve stříbrném, kterou viděli vystupovat z vozu před hotelem. Doufala, že bude ochotna Wallis představit svým mnoha zajímavým a bohatým přátelům, že se budou pořádat večírky a společné návštěvy divadla. Byla by věčná škoda toho nevyužít, protože Londýn je přece divadly proslavený. A také tam jsou noční kluby, kde hrají nejružnější slavné kapely. Vypadalo to, že se do

hlavního města stahují úplně všichni. Koktejl ji rozehříval a plnil ji radostným vzrušením.

„Moc se těším, až se seznámím s nějakými Brity,“ řekla a dopila poslední zbytek. „Jsem si jistá, že život v Londýně bude nádherný!“

„Tak na to se napiju,“ řekl Ernest a také dopil.

„Dáme si ještě jeden?“ podívala se na něj prosebně.

Ernest se zatvářil překvapeně. „Už bychom měli jít na večeři. Čeká na nás naše *pot au feu*.“

K jejich stolu přišel číšník a bez mrknutí oka jim vyměnil prázdné misky s ořechy za plné. Díky tomu Wallis dostala nápad. Cena dalšího koktejlu určitě nebude vyšší než večeře někde v restauraci, a to i v případě, že by si vybrali tu nejskromnější a nejlevnější restauraci v celé Paříži. Naproti tomu tady se mohou zadarmo nacpat ořechy a olivami.

„Prosím,“ podívala se na Ernesta. Kdo ví, kdy se zase dostanou na nějaké takové místo.

Pobaveně potřásl hlavou. „Wallis, jak bych tě mohl odmítnout, když na mě děláš takové oči?“

Nedokázal jí odmítnout ani třetí koktejl v řadě. Pro jeho objednání měla ale Wallis o něco praktičtější důvod než pro ty předchozí dva. Teď sice seděli v nablýskaném koktejlovém baru, ale nedaleko odsud byl ošumělý a temný pokoj, kde se Ernestovi svěřila se svými bolestnými zkušenostmi. A kde spolu poprvé budou sdílet jedno lože. Z obou těchto důvodů si Wallis přála mít při návratu smysly alespoň trochu otupené alkoholem.

A to se podařilo. Vesele a trochu nejistým krokem se ruku v ruce vraceli podloubími ulice *Rue Rivoli*. Zatím co se tmavým a poloprázdným hotelem po ošlapaných schodech potáceli až nahoru do čtvrtého patra, jeden druhého mezi

výbuchy potlačovaného smíchu napomínali a tišili. Návratu do pokoje, kterého se tolik bála, si Wallis nakonec téměř nevšimla. Byla tak unavená, že pohled na proleženou postel dokonce uvítala.

Pak si ale všimla, že na matraci stále ještě leží její kufr s otevřeným víkem a jedněmi pohozenými šaty.

„Co to děláš?“ zeptal se Ernest unaveně.

Wallis se na něj zářivě, i když také trochu vyčerpaně usmála od skříně, z níž vyťahovala jednotlivá ramínka. „Zapomněla jsem si pověsit oblečení.“

Zvážněl. „Wallis. Nemusíš se ničeho bát. Já...“ Povzdechl si. „Můžeš mi důvěřovat. Neublízím ti.“

Wallis došlo, že si Ernest myslí, že schválně hraje o čas a oddaluje ulehnutí; že si i po své zpovědi myslí, že si ji podmaní násilím, jako to udělal Win. Pochopila, že Ernest rozumí tomu, jak málo důvěřuje mužům a že k tomu nemá prakticky žádný důvod. Hluboce ji to dojalo. Pohlédla na něj vlhkýma očima.

„Erneste, já ti přece důvěřuju. A ty mi také můžeš věřit. Ani já ti neublízím.“ Odmlčela se a usmála se. „Ale ty šaty si teď ještě vážně musím pověsit. Jinak budou zítra vypadat hrozně.“

Než s tím po nějaké chvíli skončila, ležel už Ernest v posteli. Vzhledem k tomu, že neměli v pokoji soukromou koupelnu, svlékl se ve společné o kousek dál v chodbě. A ona použila místo šatny dveře od skříně. Převlékala se do noční košile a on ležel na zádech se zavřenýma očima a pyžamem zapnutým až ke krku.

Když vedle něj Wallis vklouzla pod přikrývku, zaslechla, jak jí něco zašustilo pod polštářem. Byl to malý složený

kousek papíru. Podržela ho k jedinému zdroji světla, červené žárovce, jejíž svit sem doléhal z protějšího okna.

*Wallis, ty má milá, drahá ženo,
naše manželství je dneškem završeno.*

Ernesta, který očividně nespal, přimělo zašustění papíru otevřít oči. I ve tmě bylo znát, že se tváří zahanbeně.

„Já jsem na ten vzkaz zapomněl. Dal jsem ho tam hned, jak jsme sem přijeli...“

„Je to moc milé,“ usmála se na něj. „Děkuju ti.“

Naklonila se k němu a lehce ho políbila na tvář. Vyhnu-la se jeho očím i otázkou, kterou by si v nich mohla přečíst, a otočila se zády k němu. Po chvíli slyšela, jak se jeho dech prohloubil, a poznala, že tentokrát skutečně usnul. Hleděla dlouho na tapety s květinovým vzorem osvětlené červeným světlem zvenčí, tak dlouho, dokud se sama také nepropadla do úlevného spánku.

Když se probudila, byla stále ještě tma. Hlavu měla těžkou z nezvyklého množství vypitého alkoholu, ale to ji neprobudilo. Zaposlouchala se. Měla pocit, že slyší zvuk běžících nohou a odkudsi z dálky se ozývaly nepravidelné rány, které se pořád přibližovaly. Nakonec se ozvalo zabušení na jejich dveře, a při tom zvuku se prudce posadila. Vzápětí se ozval výkřik.

„*Feu!*“

Feu? Není to francouzský výraz pro oheň?

Ernest ležel na zádech a hlasitě chrápal s otevřenými ústy. Vypadalo to, že se snad celou dobu ani nepohnul.

Šťouchla do něj. „Erneste!“ Zabuřel a otočil se. Šťouchla do něj silněji. „*Erneste!*“

Rány zvenčí zesílily a ze zvuku běžících nohou se stal hluk úprku. Wallis si uvědomila, že nikde neviděla požární východ. V Paříži, jak se zdálo, si na ně nepotrpěli – dokonce ani v tak vysokých budovách, jako byla tato. A oni byli ve čtvrtém patře.

V panice vyskočila z postele a vrhla se k vypínači.

„Au!“ protestoval Ernest, když pokoj zaplavilo jasné světlo nekryté žárovky, a přitiskl si ruce na oči. „Co...?“

Wallis si přes noční košili natahovala plášť. „Erneste, hoří! Musíme pryč!“

Ernest vyskočil z postele jako blesk. Otevřel dveře, vzal ji za paži a strčil ji mezi prchající lidi. Stalo se to tak rychle, že neměla čas na to, aby mu cokoli řekla, než se vzpamatovala, už ji dav lidí unášel pryč. Obrátila se a pátrala očima v chodbě.

„Erneste!“ vykřikla.

Ale dveře do pokoje se zavřely. Otočila se a snažila se jít proti proudu, ale lidé, kteří šli za ní, ji postrkovali kupředu. Všichni kašlali a někteří si tiskli k nosu a ústům kapesníky. Všude byl cítit ostrý a dusivý pach kouře a spáleniny.

„*Erneste!*“

Kde je? Proč nevyšel z pokoje? Náhle ji napadlo něco hrozného: udělal to snad proto, že mu nedokáže být skutečnou ženou? Rozzlobila ho? Nebo se rozhodl, že nechá věcem volný průběh, protože má pocit, že život s ní nestojí za žití?

„*Continuez, madame!*“ vykřikl za ní mohutný muž ve spodkách a jakési otrhané vestě.

V očích ji pátil kouř a tekly jí z nich slzy. Všechno tohle je jen její vina. Nikdy si ho neměla vzít. Zničila ho, zničila toho

úžasného a velkorysého muže. Dav ji s sebou nesl po úzkém točitém schodišti do malé haly v přízemí. Když ji viděla naposledy, byla v ní tma, ale teď se tu svítila žárovka u stropu. V malém prostoru postávaly staré dámy v županech a natáčkách a do půl těla nazí mladíci. Bylo to, jako by se ocitla ve snu: cizí lidé v pyžamech a nočních košilích, vzduch plný kouře, všichni se strkali a křičeli. Svět se vymknul z kloubů. Upřela pozornost na jedinou věc, na níž jí momentálně záleželo: aby se u paty schodiště už konečně objevil Ernest.

Zaslechla kohosi říkat, že oheň propukl v horních podlažích hotelu. V té chvíli ztratila poslední zbytky zábran. Se silou, kterou člověku propůjčuje šílenství nebo nejhlubší zoufalství, se začala prodírat davem zpět ke schodišti. Tentokrát ji nezastavil dokonce ani ten kolohnát v dlouhých spodkách.

„Nechte mě projít!“ křičela Wallis.

Když dosáhla paty schodiště, sevřela se jí kolem paže ruka. Odstrčila ji a prodírala se dál. Ale ruka ji znovu uchočila. A držela.

„Wallis!“

Ten hlas byl Ernestův. Otevřela oči a zjistila, že hledí přímo do jeho ustarané a přátelské tváře. Připadala jí jako ta nejkrásnější a nejmilovanější tvář na celém světě. Pak si všimla, že je úplně oblečený.

„Tys tam zůstal, aby ses oblékl?“ zalapala nevěřicně po dechu. Cožpak ji donutil projít tou hrůzou jen proto, aby si mohl obléknout oblek a plášť?

Zvedl její kufr. „Ne, Wallis. Zůstal jsem, abych sbalil tvoje šaty, protože vím, jak mnoho pro tebe znamenají.“

Pohřeb vévody z Windsoru

Cesta z letiště, červen 1972

Pocítili otřes, jak letadlo dosedlo pneumatikami na přistávací plochu. Chvíli na to se objevily letušky. Usmívaly se a chovaly se jako dokonalé profesionálky, ale Wallis vnímala jejich zvědavost. Letadlo mezitím zastavilo.

„Koho pro tebe pošlou?“ zeptala se Grace.

Wallis to bylo úplně jedno. Život teď pro ni probíhal jako za závěsem, připadala si nezakotvená jako balón, který se odpoutal od kotviště a teď je unášený větrem nazdařbůh. Nic jí nepřipadalo skutečné. Věděla ale, že Davidovi by na tom záleželo opravdu hodně, chtěl by vědět, kdo oficiálně přivítá jeho vdovu.

„Paní Templeovou starší?“ ptala se Grace.

„Máš na mysli Její Veličenstvo královnu Alžbětu, královnu matku,“ opravila ji Wallis a musela se usmát přezdívce, kterou David dal manželce svého bratra.

Jestliže Lilibet v dětství připomínala malou Shirley Templeovou, Alžběta se podobala ještě víc její ordinární a neomalené matce, která tahala za nitky dceřiny slávy v zákulisí.

„Myslíš, že bude v uvítacím výboru?“

„Raději bych si to nemyslela.“

Wallis pevně doufala, že tomu tak nebude. Ale i tak bude muset v určité chvíli čelit setkání s touto osobou – nejhorší z jejích nepřátel.

„Byla s tebou v kontaktu?“

„Ne.“

„Vůbec ne?“ užasla Grace.

Wallis pokrčila útlými rameny. „Myslím, že mě pořád ještě obviňuje za Davidovu abdikaci a smrt jejího manžela.“

„A za to, že David miloval tebe a ne ji.“

„Grace!“ Wallis se rozhlédla kolem sebe, jako by kajuta letadla mohla mít oči a uši. Letušky však byly jinde; slyšela pozza stěny nejasný šum jejich hlasů.

„Vždyť je to pravda, Wallis, sama jsi mi to řekla. Alžběta nikdy nepochopila, jak mohl dát David přednost americké Popelce před britskou aristokratkou.“

„To je jedna věc, kterou máme společnou. Ani já jsem to nikdy nepochopila.“

O kousek dál na letištní ploše stály nablýskané vozy a řada postav v tmavých oblecích. Mezi nimi čněl kdosi vysoký se stříbrnými vlasy.

„Poslali Mountbattena!“ vydechla Grace. „To je neslýchané! Vždyť není ani členem královské rodiny!“

„Ale myslí si to o sobě,“ poznamenala Wallis. „Vždycky si to myslel. A já stejně nejsem královská Výsost. Náleží mi jen oslovení *Vaše Milosti*.“

¹ Louis Mountbatten byl britský šlechtic, námořní velitel a politik, mimo jiné byl pravnukem královny Viktorie a bratrancem králů Eduarda VIII. a Jiřího VI. Pozn. překladatelky.

Přišly letušky, byl čas k odchodu. Wallis na chvilku zavřela oči a zůstala sedět, protože měla pocit, že se jí kolena změníla v rosol. Nedokáže to. Nejraději by se rozletěla rovnou zpět do Francie.

Grace vzala přítelkyni pod paži. „Tak pojď,“ pobídla ji. „Budu stát při tobě.“

Vyšly společně do jasného dne, který byl celkem chladný, zejména na červen. Chlad se jí zakousl do kostí a šedivá obloha ji tlačila k zemi jako poklop. Nepršelo, ale vzhledem k tomu, že byly v Londýně, bylo jí jasné, že to nepotrvá dlouho a začne. Jak sestupovala ze schodů, tiskla pevně rukou zábradlí, aby udržela rovnováhu.

Mountbatten přistoupil blíž; tvář pod stříbrnými vlasy měl opálenou. Podezřívavě si změřil Grace, pak se obrátil k Wallis a vzal ji za paži.

Wallis se hrdě odtáhla. „Jsem vdova, Louisi. Ne mrzák.“

Ukázalo se, že mají cestovat společně, zatímco Grace a hrstka doprovodu pojedou v dalších vozech za nimi. Grace, která cítila Wallisino znepokojení a nervozitu, ji rychle objala.

„Uvidíme se v Buckinghamském paláci.“ Všichni měli být hosty královny celé tři dny, dokud nebude po pohřbu.

Ze sedadel ve voze vystupovala bohatá vůně kůže. „Její Veličenstvo zavřelo veškeré silnice, jejichž provoz by nás zdržoval,“ poznamenal Mountbatten, když vyjeli.

Wallis si najednou představila Lilibet v policejní uniformě, jak řídí v bílých rukavicích dopravu. Připadalo jí to trochu přehnané.

„Proč?“

„Aby tě nikdo nezdržoval a nezíral na tebe. Takhle pojedeme přímo.“

Wallis na problém průjezdu z letiště do paláce ani nepomyslela. Přihlížející davy by pro ni nepředstavovaly žádnou obtíž, vždyť sem přijela jako zástupkyně svého manžela, který byl krátce jejich králem.

„To by mi nevadilo,“ odpověděla. „Jsem si jistá, že by se lidé chovali uctivě.“

Mountbatten se uvelebil na sedadle a krátce skepticky zvedl obočí, čímž v ní vzbudil prudkou podrážděnost.

„David byl velice oblíbený,“ připomněla mu. „Nejoblíbenější princ z Walesu v celé historii.“

„No ano,“ odpověděl Mountbatten ironicky. „Je pravda, že nikdo, kdo ho znal, když byl princem z Walesu, na něj nezapomene.“

Potlačila zlost a pokusila se změnit téma. „Jak se všichni mají? Rodina?“

„Velice dobře. A těší se, až tě zase uvidí.“

„Všechno je asi jednou poprvé, že?“

Mountbatten se chladně pousmál. „No, budeš asi překvapená. Obzvlášť tvoje švagrová tě uvítá s otevřenou náručí. Přála si, abych ti to řekl.“

To stačilo k tomu, aby Wallis zůstala jako opářená. Chvilí na Mountbattena hleděla. „Děláš si legraci?“ Že by přece jen všechny ty roky dokázaly změkčit tvrdé srdce staré Bowes-Lyonové?

Mountbatten lehce naklonil hlavu s uhlazenými stříbrnými vlasy. „Její Veličenstvo královna Alžběta, královna matka chová veliký soucit s tvým žalem.“

„Skutečně?“ Wallis cítila, že jí z ramen padá tíha.

„Ano. Vzpomíná si velice dobře, jak jí bylo, když sama přišla o manžela.“

Ach. „To je velice... útěšné.“

„To je dobře. Doufala, že tomu tak bude.“

Wallis se obrátila k okénku. Za ním klouzal šedivý Londýn pod temným nebem.

„Víš, Louisi,“ řekla po chvíli. „Já jsem Jiřího VI. nezabila.“

„Jistěže ne. Zabil ho stres. Neměl trénink na vykonávání královského úřadu. Toho se dostalo jeho bratrovi.“

Wallis si vyčerpaně povzdechla. Další mýtus, který se časem stal součástí tradice.

„Davida nikdo k ničemu nijak netrénoval. Jeho otec ho nenechal jít na jedinou schůzku, neukázal mu nikdy žádné důležité dokumenty.“

Po jejích slovech následovalo další skepsí obtěžkané ticho. Ignorovala ho.

„Jiří VI. zemřel na rakovinu plic. Kouřil jako tovární komín. Zabily ho cigarety, ne stres z toho, že se najednou stal králem. A když už o tom mluvíme, nikdo nebyl raději, že se tak stalo, než Alžběta, která se díky tomu stala královnou.“

I Mountbatten teď hleděl z okénka na své straně.

„Ale takhle to přece s historií chodí, Wallis. To, co člověk udělal, se skoro vůbec nepočítá. Důležité je to, co si lidé *myslí*, že udělal.“

Čtvrtá kapitola

*Čerstvá paní Simpsonová, Upper Berkeley Street,
Londýn W1, 1928*

Děšť bušil do okenních tabulek obývacího pokoje a před okny se na úzkém kovovém balkónku začínala tvořit jezírka. Od chvíle, kdy se vrátili z Paříže, přšelo každý den, nebo to tak Wallis alespoň připadalo. Usilovně se snažila nebyť Londýnem zklamaná, ale zatím nebylo naprosto nic podle jejího očekávání.

„Od Maud bylo úžasné, že nám našla dům, že?“ nadhodil Ernest v den, kdy se vrátili z líbánek. Když opouštěli Paříž, bylo horko a na modré obloze svítilo slunce, ale teď mu z klobouku odkapávala voda.

Wallis se snažila vynutit ze sebe vděčný úsměv a nevnímat svůj vlastní vodou nasáklý a nadobro zničený klobouček. „To tedy ano.“

Hned v okamžiku, kdy Wallis poprvé upřela zrak na Maud, bylo jí nad slunce jasnější, že všechny naděje na přátelství jsou ty tam. Pro začátek: Ernestova sestra byla o dobrých dvacet let starší než on a oblékala se, jako by byla starší ještě o mnoho víc. Neforemné tvídové kalhoty, které měla na sobě, byly světelné roky vzdálené od lehké elegance a sofistikovanosti žen, které Wallis potkávala v Paříži.

Na ničem z toho by však nezáleželo, kdyby byla Maud přátelská, což... nebyla. Měla podsaditou postavu, oči černé a tvrdé jako korálky a chovala se povýšeně a pánovitě. Její příjmení – Smileyová – bylo v tomto smyslu přinejmenším ironické; nejenže nebyla ani trochu usměvavá, ale ani jedinkrát se sebemeně nepousmála. A i když jim s nalezením domu nepochybně pomohla, Wallis teď litovala, že Ernesta nepřemluvila, aby jim mohla raději nějaký dům najít ona sama. Určitě by nevybrala ten na Upper Berkeley Street 12, kde se domy tlačily na sebe tak, až to působilo, že nezbyvá žádný vzduch k dýchání. V noci se tu ozývalo hvízdání a rachot z prastarého potrubí a přes den do domů skrze pokroucené a nedoléhající dveře a okna pronikala špinavě žlutá a štiplavě páchnoucí londýnská mlha. Byla tvořená popílkem a prachem z milionů kouřících komínů, smíchaná se sirnými parami, které sem doléhaly od řeky, a teď, když přicházela zima, byla obzvlášť hustá. Londýňané jí říkali smog nebo hrachová polévka a zdálo se, že jsou na ni skoro pyšní, ale Wallis se oškliklo, jak pohlcuje světlo, takže si člověk na ulici nedohlédl na vlastní ruku, ani když si ji přidržel přímo před obličejem. Obtáčela se kolem rohů domů jako špinavá toulavá kočka a na každém vodorovném povrchu za sebou zanechávala tmavý navlhlý a nepříjemně lepkavý povlak.

Dům na Upper Berkeley Street patřil lady Cheshamové, kterou Maud dobře znala, a Wallis musela přemýšlet, jestli náhodou nechtěla pomoci a vyhovět spíš jí než jim dvěma. Obzvlášť když se ukázalo, že ohledně kuchařky není vůbec možné vyjednávat. Jakmile se Wallis váhavě zmínila o svém vlastním vaření, Maud se zatvářila šokovaně. „Dáma si

nevaří!“ prohlásila pevným hlasem, který nepřipouštěl žádný odpor. „Dáma vůbec nepracuje!“

A tak se Wallis podvolila. Kdyby se s Maud přela, jen by tím rozrušila Ernesta, který se vůči své starší sestře choval poněkud zbaběle. A navíc se třeba od paní Codsheadové naučí pár užitečných věcí. Wallis se už těšila, až se seznámí s anglickou kuchyní.

Bohužel se však ukázalo, že paní Codsheadová se pro profesi kuchařky hodí snad nejméně ze všech lidí, které Wallis znala. „Je v podstatě dokonalá v tom, jak je špatná,“ poznamenala užasle směrem k Ernestovi jednoho dne během prvních týdnů v Londýně, když jim paní Codsheadová naservírovala další hromadu rozvařeně a bezbarvě kapusty a tuhé králíčí nožičky.

„Je totiž daleko jednodušší uvařit kapustu tak, aby byla zelená a křupavá. Na to, aby ji člověk proměnil na tohle šedé lepidlo, musí být hotový génius.“

Ernest zvedl obočí. „Přece pořád mluvíš o tom, že by se tady mělo vytapetovat, takže by se ti trochu lepidla mohlo hodit, ne?“

Nakonec se z kuchařčina příšerného vaření stal zdroj soukromých vtipů. Když jim předložila obzvlášť odpudivě vyhlížející masovou směs, pokřtil ji Ernest *Noha mrtvého muže*, zatímco Wallis promptně pojmenovala odporný šedivý pudink, který následoval, *Jeptiščiny nehty*. Vodnatý a bezbarvý guláš, v němž byly hlavně kosti, přejmenovali na *Kostlivý vývar*.

Postupem času ale bylo to nechutné jídlo méně a méně zábavné, a ještě horší bylo, že za tuhle službu platili. Jejich příjezd do Británie, ten tolikrát omílaný nový začátek, se

osudově shodoval se začátkem ekonomické krize, která se každým týdnem prohlubovala. Hospodářské vyhlídky byly chmurné, to Wallis věděla z první ruky: Ernestova rodinná firma *Simpson, Spence a Young* neprosperovala a bylo daleko těžší postavit ji na nohy, než to vypadalo zpočátku. Měli teď méně peněz než v době, kdy se vzali. A na obzoru nebyla žádná viditelná naděje na zlepšení.

Londýn zůstával neprozkoumán: jeho divadla, noční kluby se známými kapelami, jeho koncertní sály s proslavenými orchestry, velké hotely s tančírnami. Kvůli nedostatku peněz byla veškerá tato potěšení zcela nedosažitelná. A Ernest taky vypadal bez energie. Všechny ty starosti a vyčerpání na něj měly zvláštní účinek: začal si pro sebe hlasitě recitovat latinské texty. Ve škole za recitaci vyhrál cenu a připomínka tohoto úspěchu mu zjevně přinášela útěchu. Stres si na něm vybíral i fyzickou daň, zejména na krční páteři. Když si hlasitě četl ve Vergiliově, mazala mu šíji kafrovým olejem. Večer v pařížském baru se ještě nikdy nezdál být tak dávnou minulostí.

I tak se ale pořád snažila oživit něco z jeho starého pařížského ducha. Jedna večere v restauraci nebo divadelní představení jim určitě nezničí celý rodinný rozpočet, argumentovala. „Tak ráda bych viděla *Soukromé životy*,“ nadhodila toužebně. „Všichni jsou nadšením bez sebe z Noëla Cowarda a Gertrude Lawrenceové...“

„Wallis, tohle si vážně nemůžeme dovolit.“

„A tak co zajít do klubu? Třeba do *Café de Paris*?“ Viděla fotografie odtamtud v časopisech; vystupovaly v něm oblíbené hvězdy kabaretu a uvnitř bylo masivní okrouhlé schodiště jako stvořené pro velkolepou show.

„Ani tohle ne.“

„A co *Embassy Club* na Bond Street?“ Viděla obrázky i z tohoto místa – všude samá zrcadla a červené sametové klubovky. „Hrají tam nejlepší kapely.“ A ona si už tak dlouho nezatančila.

„Všechno jsou to velice drahá místa, Wallis. Na takové věci zkrátka teď nemáme peníze,“ upozornil ji Ernest.

„Co kdybychom si dali jen jeden drink a rozhlédli se kolem?“ prosila jako malé dítě. „Jako jsme to udělali tenkrát v Paříži.“

„Wallis,“ povzdechl si Ernest trpělivě. „V Paříži jsme neměli jeden drink. Měli jsme tři.“

A díky bohu, že jsme to udělali, pomyslela si teď. Momentálně to vypadalo, že šampaňský koktejl hned tak znovu neochutná. Sama se cítila jako láhev šampaňského, kterou otevřeli a pak zapomněli v ledničce, takže z ní postupně vyprchaly všechny bublinky.

Byla v Londýně už půl roku a pořád neměla jedinou kamarádku, jedinou blízkou duši. Jakmile Ernest odešel do práce, čas se jí nesnesitelně vlekl. A když pak přišel a usadil se ke knihám, ještě zpomalil. Žila v podivné izolaci, a to se nutně negativně podepisovalo na její náladě; ještě nikdy v životě se necítila tak osamělá. Vůbec se jí nelíbil ten pocit, že od ní Ernest kamsi odplouvá. Jen krátce po svatbě jí připadalo, že jsou jako semknutý tým, že jsou spojení v naději a touhách ohledně společné budoucnosti. Ale teď to vypadalo, jako by byli daleko, daleko od sebe, a aniž o tom promluvili jediné slovo, dospěli k tomu, že spali každý ve svém pokoji.

Wallis cítila, jak Ernesta trápí jejich finanční těžkosti, a tak se s ním o tom pokusila promluvit během jedné večere,

aby s ním toto břemeno sdílela a třeba ho i trochu nadlehčila. Ale Ernest jí jen řekl, aby si nedělala starosti. Odhadovala, že za jeho reakcí stojí mužská pýcha. Cítil se povinen postarat se o ni a s celou neblahou situací se vypořádat sám. Vypadalo to, jako by zapomněl, že model mužnosti, který znala, nevede k ničemu dobrému, spíš naopak.

„Mám nápad,“ řekl jí Ernest jednoho večera, když se snažili prokousat talířem *Kostlivého vývaru*. „Pořád říkáš, že sis ještě neprohlédla Londýn.“

Okamžitě se rozjasnila. Vyhoví jí snad a vezme ji do divadla? Ale jeho další slova způsobila, že jí srdce pokleslo ještě níž.

„V Londýně je spousta historických památek, které stojí za vidění,“ dodal.

Zhluboka se nadechla. „Myslíš galerie, muzea a tak?“

„Přesně tak!“ rozzářily se mu oči. „Fascinující místa! A víš, co je na nich to nejlepší?“

„Ne. Pověz mi to.“

„Je do nich vstup zdarma!“

A tak drobná osamělá Wallisina postava vyzbrojená Ernestovými průvodci a schovaná proti všudypřítomnému dešti pod deštníkem začala zkoumat prostory Parlamentu, hleděla do kupole chrámu svatého Pavla, v *Inns of Courts* schoulená na lavičce pozorovala, jak kolem ní důležité proplovají advokáti v černých šatech a ve Westminsterském opatství poslušně vyhledala poněkud ošuntělý dřevěný trůn, na němž začíná kariéra každého krále, i velkolepé hrobky, kde zase tradičně končí.

Ernest ji informoval, že londýnská železniční architektura je nejlepší svého druhu na světě, a tak navštívila i sazemi

zčernalé věže nádraží *St. Pancras*. Nástupiště bylo přeplněné sudy s pivem a podsaditými muži, kteří hovořili s podivným tvrdým a těžko srozumitelným přízvukem. Střechu tvořila obrovská klenutá železná klenba a zdi z červených cihel připomínaly středověkou katedrálu nebo pevnost. Bylo očividné, že pokud je dům Angličana jeho hradem, je hradem i jeho nádraží. Wallis musela připustit, že i ona v té zvláštní budově vidí jistou krásu, i když danou hlavně tím, že symbolizovala možnost úniku.

Pátá kapitola

Zima se zatím pomalu táhla dál. Počasí se neustále zhoršovalo a Wallis propadala čím dál větší beznaději. Najde v tomhle chladném starém městě vůbec někdy nějakou spřízněnou duši? Jediní lidé, s nimiž se zatím seznámila, byli Ernestovi obchodní partneři. Občas k nim zašli na večeri a přinesli si s sebou všechny ty zvláštní anglické manýry. Jedli například vidličkou i nožem, nejen vidličkou, jako to dělají Američané, a navíc se dali vždycky rovnou do jídla, aniž čekali, než budou mít všichni jídlo nachystané před sebou. Vzhledem k tomu, jak to jídlo bylo hrozné, to od nich považovala vlastně za akt statečnosti. Nicméně, jakkoli to bylo neuvěřitelné, vypadalo to, že *Noha mrtvého muže* i další lahůdky paní Codsheadové pro ně byly přijatelné a jejich chuť je nijak nevyvedla z míry. Odporné večere se v tomto divném novém městě zřejmě očekávaly stejně jako odporné počasí.

I rozhovor měl svá pevně daná pravidla. Wallis byla v minulosti ve společnosti vždycky považována za vtipnou a pohotovou, ale tady vycházely všechny její žerty prakticky naprázdno. Zjistila, že spousta anglických slov, zejména názvy míst, se vyslovuje zcela jinak, než je byla zvyklá vyslovovat ona. Upjatá britská výslovnost způsobovala, že občas její americké ucho ani nezachytilo, o čem společnost mluví.

Pilně nacvičovala anglickou angličtinu a tvrdě pracovala na tom, aby se zbavila táhlého jižanského přízvuku. Když se večer mydlila ve vaně, přeříkávala si nejrůznější slova jako Eliza Doolittleová. Četla si všechny anglické noviny, aby byla informovaná o tom, co se děje, a tahala z Ernesta podrobnosti o každém hostu, aby je mohla svými otázkami trochu rozpovídat a vytáhnout z ulity uzavřenosti.

Ale nikdo nestál o to se otevírat. Muži mluvili výhradně o burze, měnách a jejich kurzech a ženy si vyměňovaly nejnovější informace o královské rodině. V posledních několika měsících toho Wallis o malé princezně Alžbětě a její matce, vévodkyni z Yorku, slyšela víc, než by považovala za možné.

Další konverzační obsesí byl princ z Walesu. Jeho úžasný vzhled, šarm a charisma, nikdy nemizějící úsměv, všeobecná obliba, o tom všem se mluvilo donekonečna a pak ještě o něco déle. Skoro to působilo, jako by to byl nějaký bůh nebo tak něco.

„Je to šílené,“ říkala Ernestovi. „Když to člověk poslouchá, ani ve snu by ho nenapadlo, že koncept parlamentu vznikl právě v Británii.“

Na své cestě po historických památkách navštívila nakonec i Westminster. Byl nečekaně krásný, všechny ty věže, sochy a jasné barvy. Předpokládala, že je odrazem hluboké britské úcty k demokracii. Proč tedy v téhle zemi panuje taková devótnost vůči rodině, jejíž status se odvíjí čistě od náhody narození?

Ernest si povzdechl. „Hlavně se, velice tě prosím, nepouštěj do žádných sporů, Wallis. Já se s těmi lidmi snažím dělat obchody, a ty se zase snaž vypadat, že tě ty jejich řeči zajímají.“

„Ale já o nich nic nevím!“

„Čti si *Zprávy ze Dvora*,“ poradil jí Ernest.

Našla je v *Timesech* a šlo o každodenní přehled toho, co se děje u Dvora a v královské rodině. Jejímu republikánskému, skeptickému a rovnostářskému uchu připadal pochlebovací jazyk těch zpráviček trapný a bizarní, jako by byl z osmáctého století.

Jeho Veličenstvo bylo potěšeno... Její Veličenstvo milostivě odpovědělo...

Působilo to skoro jako satira, protože král Jiří ani královna Mary nikdy nevypadali ani v nejmenším potěšeně nebo milostivě, přinejmenším na žádné z fotografií, které je v jednom kuse zobrazovaly při tom, když stříhali stuhu nebo poklepávali stříbrným kladívkem na základní kameny bůhvíjakých budov. Ve srovnání s jejich poddanými, o nichž se psalo v novinách na jiných místech a kteří pořádali hladové pochody, stávkovali nebo postávali v nekonečných frontách na podporu v nezaměstnanosti, měli nicméně podle Wallisina názoru určitě spoustu důvodů k radosti a spokojenosti.

Pro ni momentálně představovalo největší výzvu prožívat dny smysluplným způsobem. Přiměla se každodenně vyrazit na dlouhé procházky, i když to znamenalo, že si musela zvednout límec tvídového pláště až k bradě a každou chvíli zadržet dech nebo zasyknout, když jí poryv ledového větru nečekaně zmrazil kotníky.

Navštívila také všechny velké umělecké galerie a dělala, co mohla, aby jí připadaly zajímavé. Nejraději chodila do muzea umění *Wallace Collection*. Kromě zábavné podobnosti s jejím jménem považovala obrazy v něm vystavené za skutečně krásné. *Smějící se kavalír* jí zlepšil náladu, když

si představovala, co by asi všechny ty krásné Velásquezovy dámy říkaly na Maud. Ale nejvíc ze všeho si zamilovala jemné přírodní výjevy od Fragonarda. Jeho slunečný pastorální svět se tolik lišil od chmurného města, jímž procházela! Wallis toužila ocitnout se na jedné z těch luk plných květin a houpat se na houpačce za zpěvu ptáků a bzučení hmyzu, účastnit se té barevné slavnosti květů a jara.

Nebo, pokud by měla být úplně upřímná, ráda by se účastnila jakékoli slavnosti. Věděla, že se ve městě pořádají nejružnější večírky. V novinách byly společenské sloupky a v nich spousta klípků ze společnosti, takže věděla, že i v téhle zimě a šedi si někteří lidé dovedou užívat. Říkali si *Rozverná mládež*, bez rozdílu pohlaví měli všichni velice bledé tváře a ženy se vyznačovaly módně plochými hrudníky. Podle toho, co se o nich psalo, to vypadalo, jako by trávili veškerý čas na plesech a v tančírnách – a téměř všichni měli nějaký ten šlechtický titul.

Všechno, co dělaly krásky jako lady Bridget Poulettová, lady Edwina Mountbattenová, lady Diana Guinnessová, lady Anne Armstrongová a lady Caroline Pagetová, tisk bedlivě sledoval a přinášel o tom podrobné zprávy. Mladí lidé s tituly měli v Británii tolik pozornosti, jako se jí v Americe dostávalo jen filmovým hvězdám.

Mladým aristokratkám se skvělými konexemi se často říkalo *debutantky*. Stačilo trochu zapátrat a zjistila, že to znamená, že budou osobně představeny králi a královně u Dvora v Buckinghamském paláci. Představovací akce se pořádala každé léto a ty z dívek, které *letos* doufaly, že se jim *příští rok* podaří proniknout ke Dvoru, potřebovaly záštitu v podobě bohaté dámy s významnými styky, která by je sponzorovala. Najednou jí prošlehl záblesk naděje a hned

toho dne Wallis požádala Ernesta, aby za ni v tomto směru ztratil slovo u Maud.

Dostalo se jí ovšem nekompromisní zamítavé odpovědi. „Zdá se, že člověk může někoho představit jen jednou za tři roky,“ vysvětloval jí Ernest unaveně.

„A ona tam příští rok samozřejmě povede tu svou *mou Alžbětu*,“ odsekla Wallis příkře.

Moje Alžběta, tak Maud pokaždé nazývala svou dceru, která byla ke své smůle mladším vydáním své matky.

„Tak by to možná pro mě mohl udělat někdo jiný,“ pokusila se ještě neztrácet veškerou naději a podívala se na Ernesta, jako by mohl požádat někoho ze svých partnerů z oboru lodní dopravy. Třeba některou z jejich manželek, které trpěly královskou obsesí...?

Ale Ernest se zachmuřil ještě víc než obvykle. „To by ničemu nepomohlo, Wallis. Té ceremonie se stejně nemůžeš zúčastnit, protože jsi rozvedená.“

Zalapala po dechu nad tou nespravedlností a cítila rozhořčení a pobouření. „To je tak směšně staromódní! A vsadím se, že se to nevztahuje na muže!“

„Právě naopak,“ opáčil Ernest. „Pokud jsi muž a rozvedeš se, nejen že se nesmíš objevit u Dvora, ale musíš také složit veškeré své vojenské funkce, vystoupit ze svého klubu a vrhnout se do Temže.“

„To nemyslíš vážně!“

„Myslím to naprosto vážně,“ odpověděl jí s nehnutým výrazem. Pak se pousmál. „Nebo myslím vážně aspoň ty první dvě podmínky. Tu poslední jsem si právě vymyslel.“

Wallis se ulevilo. Přece jen v Ernestovi zůstalo něco ze starého humoru.

Mezitím umanutě pokračovala v kulturních průzkumech. Jednoho odpoledne, když se už stmívalo, byla poblíž Piccadilly a hledala palác svatého Jakuba. Z oblohy začal padat ledový déšť a ona se ve spěchu snažila kličkovat mezi proudy vody valícími se ze střech a gejíry, které odstříkovaly od pneumatik projíždějících vozů.

V nejasném zimním světle na ni zamrkaly diamanty vystavené v osvětleném okně Cartiera, Van Cleefa a Arpela. Měla pocit, že by jí stačilo vztáhnout ruce a v té záři by si je mohla ohrát: byly tam ohnivé rubíny, zářivé smaragdy, hořící safíry a průsvitné diamanty. Ty se jí líbily ze všeho nejvíc.

Pak procházela kolem výkladu s luxusním oblečením, nad nímž stála prostá černá písmena CHANEL. Znovu si vzpomněla na líbáčky v Paříži, kde hladově hleděla do výkladu obchodu přesně této značky. Šaty, které se tu prodávaly, byly jednoduchost sama, sofistikované a nádherně vypracované se smyslem pro skutečné tvary ženského těla. Pro ni však byly příliš drahé. Hleděla na nabídku ve výloze: večerní šaty bez rukávů, šedé hedvábné sako obšité kožešinkou, vlněné pláště s velkými kapsami. Brož na šatech na ni přátelsky zamrkala. *Jednoho dne*, pomyslela si Wallis. *Jednoho dne se sem vrátím.*

Pokračovala v cestě k paláci, ale myslí stále prodlévala u toho elegantního oblečení. Po chvíli se z husté mlhy před ní vynořily vstupní brány z červených cihel s bílými okraji, pak uviděla i majestátní věže a pozlacené hodiny a snažila se upamatovat, kdo palác postavil a kdo v něm teď žije.

Došla téměř k velké klenuté bráně se strážními budkami po obou stranách. Dvojice vojáků v šarlatových pláštích zírala přímo před sebe a hroty jejich bodáků se tlumeně leskly

v posledním světle dne. Zrovna ve chvíli, kdy je Wallis pozorovala, postavili se najednou strnule do pozoru a sevřeli ruce v rukavicích na puškách.

Velká brána se začala otevírat a ve vjezdu se objevila nádherná černá limuzína. Klouzala k ní s tiše předoucím motorem, stříbrná mřížka na kapotě se leskla a v kalném pozdním odpoledni zářily její světlomety jako žluté oči šelmy.

Uvnitř limuzíny na zadním sedadle seděla sotva viditelná osamělá mužská postava. Bledý chlapecký profil a záblesk vlnitých světlých vlasů se jí zdály povědomé. A až v tomto okamžiku si vzpomněla, že palác svatého Jakuba je sídlem prince z Walesu.

Zaplavilo ji divoké vzrušení, zapomněla dokonce i na vytoužené šaty od Coco Chanel. Dívala se na modlu celého impéria... Konečně se jí podaří zapůsobit na Ernestovy obchodní přátele.

„Víš ale,“ vyprávěla mu toho večera u jídla, „co na tom bylo doopravdy zvláštní?“

Ernest se mračil nad zprávami na burzovní stránce v novinách. „Hm?“

„Vypadal hrozně nešťastně.“ Odmlčela se a vybavila si osamocenou drobnou postavu, která na ni udělala tak velký dojem a tak odlišný od veřejných prezentací. „Bylo to velice podivné,“ pokračovala, i když Ernest nijak nereagoval. „Na každé fotce, na které jsem ho kdy viděla, se usmíval. Ale v tom autě vypadal jako ztělesnění zmaru a zoufalství.“

Ernest otočil stránku a odkašlal si. „Nechápu, proč tě to tak znepokojuje. Vždyť jsi republikánka. Nad *Zprávami od Dvora* se ironicky ušklíbáš a vzpomínám si, jak jsi mi kdysi

řekla, že kdyby Amerika stála o všechnu tu královskou ve-
teš, nezbavovala by se jí.“

Rozesmála se. Pamatoval si to správně, tohle mu skutečně
řekla. Ale princ, kterého viděla, nevypadal jako představi-
tel královského harampádí. Vypadal jako hluboce nešťast-
ný muž. A ať byla sebevětší republikánka, její srdce s ním
upřímně soucítilo.

Šestá kapitola

Zima se konečně vzdala jaru, ale ani tato skutečnost nic příliš nezlepšila. Pučící stromy a nové výhonky Wallis bolestně připomínaly dětství v Baltimore, kdy musela o jarních prázdninách zůstat sama doma, zatímco šťastnější a bohatší spolužáci se rozjeli na rodinné chaty a letní sídla. Nikdo ji nikdy nepozval na návštěvu. Bylo to pro ni bolestné, ale taky matoucí. Vždyť podle matky obě patřily k důležitým lidem!

„Na to nikdy nezapomínej, Wallis! Patříš k nejvýznamnějším baltimorským rodinám!“

Kolikrát to jen v různých obměnách slyšela! Ale proč jsou potom tak zoufale chudí? To Wallis tenkrát vůbec nedokázala pochopit. Proč neustále mění domov a proč je to jeden špinavý rozpadající se byt za druhým, v němž se s nimi v roli jejího nevlastního otce zabydlel vždycky o něco zoufalejší životní ztroskotanec, než byl ten předchozí, který sotva odešel?

Když vyrostla, pochopila, že to mohlo být jinak. Po otcově smrti se jeho příbuzní snažili nabídnout jeho vdově a holčičce, kterou po sobě zanechal, pomoc. Babička Warfieldová jim byla ochotna poskytnout domov a pohodlí a strýček Sol, bratr jejího otce, i pravidelnou finanční podporu.

Alice však všechno odmítla, zřejmě proto, že se jejich pomocí cítila omezovaná. A tím začal trudný život v chudobě

a věčné nejistotě. Výsledkem byla ostrakizace ze strany okolí, jejíž hlavní obětí byla právě Wallis. Nedostávala pozvání na večírky, pomlouvali ji, zesměšňovali. A Aliciin proslavený smysl pro humor a neochota brát problémy své dcery vážně to vše ještě zhoršily.

„Kdo se stará o to, co si kdo myslí?“ prohlašovala navzdory očividné skutečnosti, že Wallis na tom záleželo, a to dost zásadním způsobem. Obzvlášť nesnadné bylo pro ni odpustit své matce to, že místo plesnivých a zchátralých bytů mohla bydlet v krásném domě Warfieldových.

Když Wallis dospěla, pevně se rozhodla, že nikdy nebude mít děti. Nechtěla, aby jejím sobectvím trpěla nějaká malá a bezmocná bytost. Také si umínila, že se nikdy nebude chovat lehkomyslně a že se nikdy špatně nevdá. Za žádnou cenu nechtěla opakovat chyby své matky.

Teď to ale vypadalo, že je zopakovala úplně všechny až na tu, která se týkala dítěte. A zranitelnost i pocit bezmoci, které zažívala v Londýně, se podobaly těm, jaké znala z doby, kdy byla dítětem. Pořád ji nikdo nezval na večírky. Pořád neměla peníze. A pohled na rašící jarní přírodu všechny tyto myšlenky přivál zpět a zhoršil je až k nesnesitelnosti.

Ale i tak si byla vědoma toho, že je šťastnější než většina ostatních lidí. Míra nezaměstnanosti letěla do nebe a na podpoře byly existenčně závislé doslova miliony lidí. Splnění slibu, který dala nová vláda Ramsaye MacDonalda, totiž že *ukončí zoufalství, hlad a chudobu během tří týdnů po nástupu k moci*, připadalo Wallis mimořádně nepravděpodobné.

Toužila nějak pomoci Ernestovi, který stále bojoval, aby zachránil rodinnou firmu, ale zatím v tom neměl žádný viditelný úspěch. Peněz bylo ještě méně než dřív, a tak se začala

hodně zabývat racionalizací nákupů. Věděla, že něco takového jí dodá alespoň zdání smyslu a užitečnosti, a navíc jim to ušetří i nemalé částky, protože si byla jistá, že dokáže sehnat potraviny v lepší kvalitě a levněji než jejich kuchařka. Ernest však trval na tom, aby tento úkol ponechala v rukou paní Codsheadové; Wallis měla podezření, že si to přeje čistě kvůli Maud. I když byla malá a Ernest vysoký, z nepochopitelných důvodů se jí bál asi jako slon, který má hrůzu z myši.

Celý systém anglického nakupování potravin připadal Wallis přinejmenším... zvláštní. Působilo to, že se paní Codsheadová nikdy nepřiblíží žádnému obchodu ani na dohled; místo toho jí vše přinášeli v zástupu řezník, mlékař, zelinář i pekař. Všechny nakoupené potraviny i s cenami byly zapsány v několika sešitcích, které byly urputně střeženy. Wallis je otrhané a plné mastných skvrn vídala týden co týden, když je Ernest pevně určeného večera přinesl z kuchyně, aby s ní prošel výdaje. Přepečlivost, která téměř zaváněla pedanterií, byla jednou z jeho charakterových vlastností, již se usilovně snažila s laskavostí přehlížet a tolerovat. Chápala, že během dlouhých hodin, kdy Ernest počítá, kolik jejich domácnost utratila za maso, zeleninu či brambory, ventiluje své starosti a stres. Vše pro ni navíc komplikoval systém liber, šilinků a pencí, ten pro ni zůstával zpočátku zahalen tajemstvím. Navzdory tomu se jí ale čím dál tím častěji zdálo, že sumy peněz vydané za nákupy nesouhlasí s množstvím zakoupeného jídla.

V posledních týdnech se Ernest obzvlášť zaujatě zabýval účty za maso, které mu připadaly příliš vysoké už jen s přihlédnutím k nevalné kvalitě toho, co dostali na talíře. Dědala kuchařka *Nohu mrtvého muže* z masa nebo hovězích drobů?

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Vévodkyně - Wallis Simpsonová. Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.